

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України у Вінницькій області

вул. Грушевського, 27, м. Вінниця, 21050, тел. (0432) 53-13-09
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_vin@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001473

Кримінальне провадження № 22022020000000128

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Вінниця

«08» липня 2023 року

Заступник начальника слідчого відділу УСБУ у Вінницькій області підполковник юстиції Остапчук Михайло Валерійович, розглянувши матеріали кримінального провадження №22022020000000128 від 14.07.2022 за фактом вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особи про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278 Кримінального процесуального кодексу України, -

ПОВІДОМИВ:

Осіпова Ігоря Володимировича, 06.03.1973 року народження, громадянина Російської Федерації, уродженця с. Новошумне, Костанайської області, Казахської РСР, місце реєстрації – Російська Федерація, Калінінградська область, м. Балтійськ бульвар Морський, буд. 5 кв. 15, військовослужбовця збройних сил Російської Федерації, командувача Чорноморським флотом ВМФ РФ (з 03 травня 2019 року по 10 серпня 2022 року), адмірала,

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 438 КК України тобто у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, віданні наказу про вчинення таких дій, поєднаних з умисним вбивством, вчинених за попередньою змовою групою осіб.

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні якого підозрюється Осіпов І.В.:**

З 19.02.2014 представниками Російської Федерації (далі – РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечили військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18.03.2014 РФ оголосила про офіційне включення Криму до складу РФ.

Одночасно з цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих РФ, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07.04.2014 в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27.04.2014 в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і до нині.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації РФ окремих територій України є 20.02.2014. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими РФ з 20.02.2014. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими РФ (зокрема окупаційною адміністрацією РФ) починаючи з 07.04.2014, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24.02.2022 президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

З цього моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні якого підозрюється Осіпов І.В.:**

З 19.02.2014 представниками Російської Федерації (далі – РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечили військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18.03.2014 РФ оголосила про офіційне включення Криму до складу РФ.

Одночасно з цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих РФ, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07.04.2014 в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27.04.2014 в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і до нині.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації РФ окремих територій України є 20.02.2014. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими РФ з 20.02.2014. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими РФ (зокрема окупаційною адміністрацією РФ) починаючи з 07.04.2014, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24.02.2022 президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

З цього моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п.п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ) та ін.)».

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили на території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилення державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової

або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, з 19.02.2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

Статтею 1 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12.08.1949 про захист жертв війни» від 03.07.1954, передбачено, що Високі Договірні Сторони зобов'язуються дотримуватися й забезпечувати дотримання цієї Конвенції за всіх обставин.

Статтею 48 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949 передбачено, що для забезпечення поваги й захисту цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільні й воєнні об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об'єктів.

Статтею 51 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949 передбачено, що напад невибіркового характеру заборонено. До нападу невибіркового характеру згідно пункту «с» частини 4 зазначеної статті належать напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, наслідки яких не можуть бути обмежені, як це вимагається згідно з цим Протоколом; і які, таким чином, у кожному такому випадку вражають воєнні об'єкти й цивільних осіб або цивільні об'єкти, не розрізняючи їх. Серед інших належить вважати невибірковим такий напад, котрий, як можна очікувати, попутно потягне за собою втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб та шкоду цивільним об'єктам, або те й інше разом, які були б надмірними щодо конкретної і безпосередньої воєнної переваги, якої передбачається таким чином досягти.

Статтею 52 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949 передбачено, що цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу або репресалій. Цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не є воєнними об'єктами, як вони визначені в пункті 2, а саме напади повинні суворо обмежуватися воєнними об'єктами. Що стосується об'єктів, то воєнні об'єкти обмежуються тими об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин дає явну воєнну перевагу. У разі сумніву в тому, чи не використовується об'єкт, який звичайно призначений для цивільних цілей, для ефективної підтримки воєнних дій, передбачається, що такий об'єкт використовується в цивільних цілях.

Статтею 57 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, передбачено, що при проведенні воєнних операцій повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб і цивільні об'єкти. Щодо нападів вживаються такі запобіжні заходи:

а) ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення:

а.1) роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають особливому захисту, а є воєнними об'єктами у значенні пункту 2 статті 52, і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено;

а.2) вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об'єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму;

а.3) утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається одержати;

б) напад відміняється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об'єкт не є воєнним, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається отримати;

с) робиться ефективно завчасне попередження про напади, які можуть торкнутися цивільного населення, за винятком тих випадків, коли обставини цього не дозволяють.

Коли можливий вибір між кількома воєнними об'єктами для отримання рівноцінної воєнної переваги, обирається той об'єкт, напад на який, як можна очікувати, створить найменшу небезпеку для цивільних осіб та для цивільних об'єктів.

При проведенні воєнних операцій на морі або в повітрі кожна сторона, що перебуває в конфлікті, вживає, відповідно до своїх прав і обов'язків згідно з нормами міжнародного права, застосовними в період воєнних конфліктів, усіх розумних запобіжних заходів з тим, щоб уникнути втрат життя серед цивільного населення і шкоди цивільним об'єктам.

Статтею 25 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, що є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, які Нотою Міністерства закордонних справ СРСР відносно Гаазької конвенції і декларацій 1899 і 1907 років від 07.03.1955 визнані Урядом СРСР, передбачено, що забороняється будь-яким способом атакувати чи бомбардувати незахищені споруди.

Статтею 26 вказаного Положення, передбачено, що командир атакуючих військ, перед тим як почати бомбардування, за винятком випадків штурму, повинен зробити все від нього залежне, щоб попередити відповідні органи влади.

З початком повномасштабного вторгнення на територію України, підрозділи ЗС РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння, як з території Російської Федерації, так і Республіки Білорусь. При цьому, вогневі удари також здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та цивільної інфраструктури, значного забруднення територій.

Водночас встановлено, що до широкомасштабного збройного вторгнення на територію України причетне керівництво Чорноморського флоту Військово морського флоту Російської Федерації (далі – Чорноморський флот ВМФ РФ), на яке, згідно наперед розробленого плану, покладалося здійснення збройного вторгнення у вигляді проведення ракетних обстрілів з кораблів флоту, які знаходяться в акваторії Чорного моря.

Так, до вищевказаних злочинних дій представники вищого військового керівництва ЗС РФ, діючи за попередньою змовою між собою, у невстановлений досудовим розслідуванням час залучили адмірала Осіпова І.В., який з 03.05.2019 перебував на посаді командувача Чорноморським флотом ВМФ РФ.

У зв'язку із займаною адміралом Осіповим І.В. посадою, останньому підпорядковуються бойові кораблі та особовий склад Чорноморського флоту ВМФ РФ. При цьому, командувач несе особисту відповідальність за прийняті рішення, застосування підпорядкованих військ та виконання ними поставлених завдань. Управління військами він здійснює особисто, через штаб, а також через своїх заступників, начальників родів військ, управлінь, відділів (відділень) та служб об'єднання у відповідності до наказів, директив, розпоряджень, вказівок вищих начальників, штабів та прийнятими рішеннями, забезпечує виконання стратегічних і оперативних завдань військово-політичного керівництва і командування ЗС РФ на театрах воєнних дій.

У свою чергу, командувач Чорноморським флотом ВМФ РФ адмірал Осіпов І.В., будучи представником влади, тобто особою, яка уповноважена вирішувати питання воєнного планування і управління щодо застосування підпорядкованих йому з'єднань і частин та підлеглих військовослужбовців, діючи умисно, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, у тому числі загибелі людей, зокрема й цивільного населення, розуміючи, що він посягає на суверенітет та

територіальну цілісність України, з метою зміни меж її території та розширення впливу РФ, з мотивів перешкоджання Євроінтеграційному курсу розвитку України, відновлення контролю Російської Федерації над політичними та економічними процесами в Україні, всупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, порушив принципи Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН та Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), ст.ст. 1-3, 68 Конституції України, перебуваючи у період з 24 лютого по 10 серпня 2022 року у невстановлених досудовим розслідуванням місцях на тимчасово окупованій території півострова Крим та міста Севастополя, а також в інших невстановлених місцях на території РФ, організував виконання злочинних наказів військово-політичного керівництва РФ і командування ЗС РФ щодо бойового застосування флоту по всій території України, володіючи розвідувальними даними та географічними координатами (локаціями), необхідними для ведення воєнних дій, в тому числі щодо військових об'єктів та об'єктів цивільної інфраструктури, та віддавав своїм підлеглим бойові накази і розпорядження на підготовку та здійснення широкомасштабного вторгнення на територію України підпорядкованих йому підрозділів Чорноморського флоту ВМФ РФ спільно з іншими ЗС РФ з метою її окупації, шляхом здійснення систематичних обстрілів із застосуванням високоточних керованих крилатих ракет «ЗМ14-Калібр» по об'єктам цивільної інфраструктури України, які є важливими для забезпечення життєдіяльності цивільного населення, а також контролював їх виконання.

При цьому, статтями 16, 22 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил Російської Федерації передбачено, що до загальних обов'язків військовослужбовців ЗС РФ, серед іншого, входить: дотримання загальновизнаних принципів та норм міжнародного права та міжнародних договорів Російської Федерації; знати та дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права.

Статтею 33 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил Російської Федерації передбачено, що єдиноначальність є одним із основних принципів будівництва Збройних сил РФ. Єдиноначальність виявляється у праві командира (начальника), виходячи з всебічної оцінки обстановки, одноосібно приймати рішення, віддавати в установленому порядку відповідні накази та забезпечувати їх виконання.

Відповідно до статей 77, 83 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил Російської Федерації, командир (начальник) під час бойової підготовки зобов'язаний організовувати правове навчання підлеглих військовослужбовців, спрямоване на засвоєння ними встановленого правового мінімуму та норм міжнародного гуманітарного права. У ході виконання бойових завдань військовою частиною (підрозділом) командир (начальник), керуючись

вимогами бойових статутів, має приймати заходи щодо дотримання норм міжнародного гуманітарного права, а винних у тому порушенні притягати до дисциплінарної відповідальності. Командир (начальник) зобов'язаний, серед іншого, знати нормативні правові акти Російської Федерації у межах встановленого правового мінімуму, норми міжнародного гуманітарного права і діяти у суворій відповідності з ними, а також вимагати від підлеглих їх дотримання.

Таким чином, адмірал Осіпов І.В., відповідно до положень Статуту внутрішньої служби ЗС РФ, вправі віддавати обов'язкові для виконання накази підлеглим Чорноморського флоту ВМФ РФ, контролювати їх виконання та зобов'язаний особисто знати норми міжнародного гуманітарного права і діяти у суворій відповідності з ними, а також вимагати того ж від підлеглих, в тому числі, у ході виконання бойових завдань.

На початку липня 2022 року Командування Повітряних Сил ЗС України було прийнято рішення щодо проведення в режимі відеоконференції робочої наради з представниками низки підприємств з метою обговорення пропозицій щодо можливості удосконалення систем управління військами та впровадження новітніх технологій.

Зустріч було вирішено провести за участю окремих представників Командування Повітряних Сил ЗС України о 10 годині 14.07.2022. З урахуванням технічних можливостей для забезпечення якісного та безперебійного зв'язку відеоконференції місцем проведення наради визначено Культурно-просвітницький центр («60 Будинків офіцерів»), який знаходиться за адресою: м. Вінниця, проспект Коцюбинського, буд. 60 / вул. Івана Бевза, буд. 1.

У свою чергу невстановлені представники вищого командування ЗС РФ, одержавши упереджувальну розвідувальну інформацію про заплановану зустріч, прийняли рішення будь-якою ціною зірвати її проведення, доручивши організацію його виконання адміралу Осіпову І.В.

При цьому Осіпов І.В. та зазначені невстановлені представники вищого командування ЗС РФ були достовірно обізнані про те, що вказаний Культурно-просвітницький центр, в якому планувалось проведено наради в режимі відеоконференції, є виключно цивільним об'єктом, який постійно використовується для проведення масових концертно-розважальних заходів, один з яких мав відбутись саме 14.07.2022. Також співучасники були обізнані про те, що будівля центру розташована у центральній частині міста Вінниці, у ній розміщуються різноманітні дитячі гуртки, громадські і соціальні організації, банківські установи та магазини, а поряд розташовано багато житлових будинків, закладів громадського харчування, релігійних, медичних, навчальних, торгових, культурних та інших цивільних установ.

Враховуючи місце та час проведення наради, співучасники усвідомлювали, що як у самій будівлі Культурно-просвітницького центру, так і

поряд із нею у період проведення зустрічі буде перебувати велика кількість мирних мешканців.

Плануючи виконання спільного злочинного умислу, Осіпов І.В. вирішив організувати нанесення ураження по місцю проведення наради з використанням чотирьох крилатих ракет «3М14-Калібр» великої потужності, які призначені для ураження широкої номенклатури наземних цілей, масою бойової частини 500 кг, дальністю польоту 1400-2500 км. При цьому Осіпов І.В. та його співучасники розуміли, що застосування таких потужних засобів ураження за наведених вище обставин у робочий час по цивільному об'єкту в житловій забудові центральної частини мирно міста неминуче призведе до численних жертв серед цивільного населення.

У подальшому Осіпов І.В., будучи командувачем Чорноморського флоту ВМФ РФ та уповноваженим на застосування підпорядкованих йому з'єднань і частин та підлеглих військовослужбовців, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб із указаними представниками вищого командування ЗС РФ, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, у тому числі у вигляді загибелі та поранення великої кількості цивільного населення, для виконання вищевказаного злочинного задуму залучив невстановлених на цей час підлеглих військовослужбовців Чорноморського флоту ВМФ РФ, зокрема командира одного з малих ракетних кораблів Чорноморського флоту ВМФ РФ (проект 21631, шифр «Буян-М»), який обладнаний вертикальною пусковою установкою ЗС14-21631 комплексу УКСК ЗК14 на 4 або 8 крилатих ракети «3М14-Калібр».

Продовжуючи реалізацію спільного злочинного умислу, командувач Чорноморського флоту ВМФ РФ адмірал Осіпов І.В. шляхом віддання відповідного наказу забезпечив перебування 14.07.2022 указанного малого ракетного корабля (проект 21631, шифр «Буян-М») в акваторії Чорного моря поблизу мису Фіолент Кримського півострова.

Не пізніше 10 години того ж дня, Осіпов І.В., перебуваючи у невстановленому місці на тимчасово окупованій території півострову Крим, **достовірно знаючи**, що ціль для нанесення ракетного удару не є воєнним об'єктом, оскільки не передбачена для розміщення, призначення, використання та внесення ефективного вкладу у воєнні дії, а також те, що ціль знаходиться у центрі житлового кварталу м. Вінниці, оточеного багатоквартирними та приватними житловими будинками щільної забудови, закладами громадського харчування, медичними, освітніми, релігійними, культурними, торговими та іншими цивільними закладами, **усвідомлюючи** те, що нанесення ракетного удару по вказаному цивільному об'єкту є **нападом невибіркового характеру**, оскільки застосування крилатих ракет з масою бойової частини півтонни кожна, наслідки від яких не можуть бути обмежені, як це вимагається нормами міжнародного права і які, таким чином, у кожному такому випадку **поражають воєнні об'єкти й цивільних осіб або цивільні об'єкти, не розрізняючи їх, передбачаючи настання тяжких наслідків, у вигляді загибелі та поранення великої кількості мирних мешканців, знищення та**

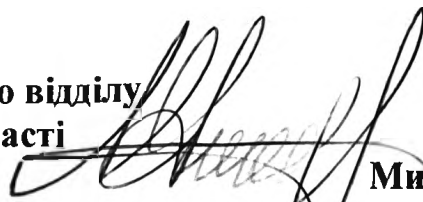
пошкодження цивільних об'єктів, які будуть надмірними щодо конкретної і безпосередньої воєнної переваги, яку передбачалось досягти шляхом ураження учасників відеоконференції із числа окремих представників Командування Повітряних Сил ЗСУ, **порушуючи вимоги міжнародного гуманітарного права**, а саме статті 25, 26 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, що є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, статті 1, 48, 51, 52, 57 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, **ввідав злочинний наказ невинуватимим співучасникам із числа своїх підлеглих військовослужбовців на запуск чотирьох крилатих ракет «ЗМ14-Калібр» малим ракетним кораблем (проект 21631, шифр «Буян-М») з метою нанесення ракетного удару та ураження вищевказаного цивільного об'єкту за адресою: м. Вінниця проспект Коцюбинського, буд. 60/ вул. Івана Бевза, буд.1.**

За результатами вказаних злочинних дій Осіпова І.В. та його співучасників, 14.07.2022 о 10 год. 41 хв. з чотирьох ракет, випущених з малого ракетного корабля Чорноморського флоту ВМФ РФ (проект 21631, шифр «Буян-М»), одна була збита Силами оборони України у Вінницькій області, а три влучили в Культурно-просвітницький центр («60 Будинків офіцерів»), що розташований за адресою: м. Вінниця, проспект Коцюбинського, 60, та по автомобільній стоянці на перехресті вулиць Володимира Винниченка та Івана Бевза, поблизу будинку побуту «Ювілейний», що розташований за адресою: м.Вінниця, вул. Замостянська, 26.

Унаслідок зазначеного ракетного удару загинуло 29 осіб, із них троє дітей, 5 військовослужбовців ЗС України, та 154 особи одержали тілесні ушкодження різного ступеню тяжкості, з них 12 військовослужбовців ЗС України. Зазнали руйнувань 35 житлових будинків, 23 підприємства, 64 приватні транспортні засоби та комунальний транспорт у вигляді 2 трамваїв, тролейбусу, муніципального автобусу.

Таким чином, Осіпов Ігор Володимирович, обґрунтовано підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, віданні наказу про вчинення таких дій, поєднаних з умисним вбивством, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 438 КК України.

Заступник начальника слідчого відділу
УСБ України у Вінницькій області
підполковник юстиції

Михайло ОСТАПЧУК

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні
Перший заступник керівника
Вінницької обласної прокуратури

Василь ГАЙВОРОН

Відповідно до ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

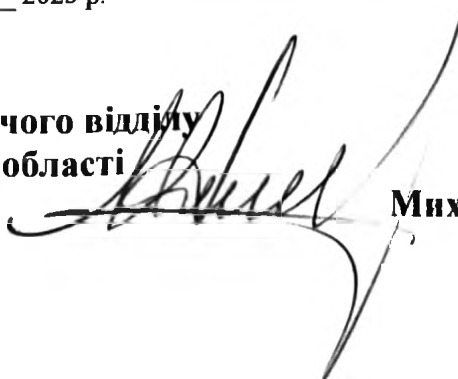
Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Повідомлення про підозру вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

«__» год. «__» хв. «__» _____ 2023 р.

**Заступник начальника слідчого відділу
УСБ України у Вінницькій області
підполковник юстиції**

Михайло ОСТАПЧУК